

Πρέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3950/92⁽¹⁾, της 28ης Δεκεμβρίου 1992 (και ειδικότερα τα άρθρα 1, 2 και 9, στοιχείο ζ'), και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 536/93⁽²⁾, της 9ης Μαρτίου 1993 (και ειδικότερα τα άρθρα 1, 2 και 3), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η βάσει συμβάσεως έργου παραχώρηση ποσοτήτων γάλακτος από την παραγωγό εταιρία σε τρίτους, στους οποίους δεν μεταβιβάζεται η κυριότητα, με σκοπό την επεξεργασία του παραχθέντος γάλακτος και τη μεταποίησή του σε τυρί, βούτυρο και ορό, έναντι αντιπαροχής για την παροχή της υπηρεσίας αυτής, συνιστά «παράδοση σε γαλακτοκομείο» ή «απ' ευθείας πώληση», όσον αφορά τον καθορισμό των ποσοστώσεων γάλακτος και την επιβολή συμπληρωματικής εισφοράς;

⁽¹⁾ ΕΕ L 405, της 31/12/1992, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ L 57, της 10/3/1993, σ. 12.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 17 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-263/03)

(2003/C 200/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Β. Stromsky, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 28 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, καθόσον η ισχύουσα γαλλική νομοθεσία εξαρτά τις εισαγωγές φαρμάκων προελεύσεως άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, όταν πρόκειται για φάρμακα όμοια με αυτά που ήδη κυκλοφορούν στη Γαλλία (παράλληλες εισαγωγές), από υπερβολικές προϋποθέσεις, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά τη διακριτική ευχέρεια που παρέχεται στη διοίκηση και την έλλειψη προθεσμίας εντός της οποίας η διοίκηση οφείλει να αποφανθεί,
- 2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η κατάσταση που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής οφείλεται κυρίως στην έλλειψη ειδικής διαδικασίας για την έγκριση των παράλληλων εισαγωγών φαρμάκων στη γαλλική επικράτεια. Η γενική διαδικασία εγκρίσεως που απαιτείται για την εισαγωγή φαρμάκων και εφαρμόζεται εν προκειμένω αποτελεί εμπόδιο στις εισαγωγές και μέτρο αποτελέσματος ισοδυνάμου προς ποσοτικό περιορισμό κατά την εισαγωγή, καθώς παρέχει υπερβολική εξουσία

εκτιμήσεως στη διοίκηση και δεν την υποχρεώνει να αποφανθεί εντός σύντομης και επακριβώς ορισμένης προθεσμίας. Στην περίπτωση των παράλληλων εισαγωγών φαρμάκων, το εν λόγω εμπόδιο υπερβαίνει κατά πολύ το αναγκαίο για την προστασία της δημόσιας υγείας μέτρο.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 17 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-264/03)

(2003/C 200/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Β. Stromsky, Klaus Wiedner και την F. Simonneti, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 17 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, περιορίζοντας με το άρθρο 4 του νόμου της 12ης Ιουλίου 1985 την απονομή της ιδιότητας του κατ' ανάθεση κυρίου του έργου σε εξαντλητικώς απαριθμούμενα νομικά πρόσωπα του γαλλικού δικαίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/50/ΕΟΚ⁽¹⁾ και, ειδικότερα, τα άρθρα 8 και 9, καθώς και το άρθρο 49 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
- 2) Να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το γεγονός ότι η ιδιότητα του κατ' ανάθεση κυρίου του έργου περιορίζεται σε ορισμένα νομικά πρόσωπα του γαλλικού δικαίου συνιστά παράβαση της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ και εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών που κατοχυρώνεται με το άρθρο 49 της Συνθήκης, πράγμα που δεν δικαιολογείται από την εξαίρεση του άρθρου 45 της Συνθήκης.

Πράγματι, η απονομή της ιδιότητας του κατ' ανάθεση κυρίου του έργου αποτελεί δημόσια σύμβαση παροχής υπηρεσιών κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο α', της οδηγίας 92/50 ΕΚ. Επιπλέον, οι αναθέσεις αυτές εμπίπτουν στην κατηγορία 12 του παραρτήματος I Α, με εξαίρεση τις αναθέσεις που σχετίζονται αποκλειστικά ή κυρίως με υπηρεσίες εκπροσωπήσεως, με αποτέλεσμα η γαλλική ρύθμιση να μη συμβαδίζει με το άρθρο 8 της οδηγίας. Οι αναθέσεις που σχετίζονται αποκλειστικά ή κυρίως με υπηρεσίες εκπροσωπήσεως περιλαμβάνονται στο παράρτημα I Β της οδηγίας, με αποτέλεσμα η γαλλική ρύθμιση να μη συνάδει ούτε με το άρθρο 9 της οδηγίας.

Δεύτερον, η απονομή της ιδιότητας του κατ' ανάθεση κυρίου του έργου αποκλειστικά στα νομικά πρόσωπα που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του νόμου της 12ης Ιουλίου 1985, που αφορά τον κύριο δημοσίου έργου και τις σχέσεις με ιδιώτες αναδόχους, όπως τροποποιήθηκε, αποτελεί περιορισμό της αρχής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Ο περιορισμός αυτός δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με βάση το άρθρο 45, καθόσον οι αναθέσεις δεν περιλαμβάνουν, ούτε ευκαιρικά, την άσκηση δημόσιας εξουσίας, ούτε με βάση το άρθρο 46, καθώς στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορεί να γίνει επίκληση λόγων δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας.

(¹) Οδηγία 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 18ης Ιουνίου, για τον συντονισμό των διαδικασιών αναθέσεως δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, της 24.7.1992, σ. 1).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου, που ασκήθηκε στις 18 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-266/03)

(2003/C 200/28)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την C. Schmidt και τον W. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Ιουνίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του μεγάλου δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει, βάσει του άρθρου 226, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ότι το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ καθώς και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3921/91 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των όρων αποδοχής των μεταφορέων, των μη εγκατεστημένων σε κράτος μέλος, στις εθνικές πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων (¹), και του κανονισμού 1356/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες που εφαρμόζονται στις μεταφορές εμπορευμάτων ή προσώπων μέσω εσωτερικών πλωτών οδών μεταξύ των κρατών μελών, ενόψει της καθιερώσεως στις μεταφορές αυτές της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (²), επειδή κατ' ιδίαν διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε, έδωσε σε εφαρμογή και αρνήθηκε να καταγγείλει τις διμερείς συμφωνίες περί ποτάμιας ναυσιπλοΐας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, τη Ρουμανία και την Πολωνία.
2. Να καταδικάσει το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- Το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παραβίασε την αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας κατά την έννοια της νομολογίας AETR (απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, υπόθεση 22/79), επειδή διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε και έδωσε σε εφαρμογή τις διμερείς συμφωνίες περί

ποτάμιας ναυσιπλοΐας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, τη Ρουμανία και την Πολωνία, οι οποίες επηρεάζουν τους κοινοτικούς κανόνες που θεσπίστηκαν από την Κοινότητα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3921/91 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, για τον καθορισμό των προϋποθέσεως προσβάσεως των μεταφορέων, των μη εγκατεστημένων σε κράτος μέλος, στις εθνικές πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων. Πράγματι, το άρθρο 7 των εν λόγω συμφωνιών επιτρέπει την κατόπιν ειδικής εγκρίσεως πρόσβαση των μεταφορέων από τις χώρες αυτές στις εσωτερικές μεταφορές (καμποτάζ) του Λουξεμβούργου.

- Το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ, επειδή διαπραγματεύτηκε, συνήψε, επικύρωσε και έδωσε σε εφαρμογή τις εν λόγω διμερείς συμφωνίες, μετά την ανάθεση εντολής από το Συμβούλιο στην Επιτροπή, για τη διαπραγμάτευση συμφωνίας μεταξύ αφενός της ΕΟΚ και αφετέρου της Πολωνίας και των χωρών μελών της σύμβασης του Δουνάβιου (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, Βουλγαρία, πρώην ΕΣΣΔ, πρώην Γιουγκοσλαβία και Αυστρία).
- Οι διμερείς συμφωνίες που συνήψε το μεγάλο δουκάτο του Λουξεμβούργου αντιβαίνουν στον κανονισμό 1356/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες που εφαρμόζονται στις μεταφορές εμπορευμάτων ή επιβατών μέσω εσωτερικών πλωτών οδών μεταξύ των κρατών μελών, ενόψει της υλοποιήσεως της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στις μεταφορές αυτές. Πράγματι, οι πλοηγοί και οι επιχειρήσεις ναυσιπλοΐας της Πολωνίας, της Ρουμανίας, της Τσεχίας και της Σλοβακίας, μπορούν, βάσει των εν λόγω διμερών συμφωνιών, να λάβουν έγκριση για την πραγματοποίηση μεταφορών μεταξύ του Λουξεμβούργου και άλλων κρατών μελών, χωρίς να πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει ο κανονισμός αυτός.

(¹) ΕΕ L 373 της 31.12.1991, σ. 1.

(²) ΕΕ L 175, της 13.7.1996, σ. 7.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour d'appel του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, έβδομο πολιτικό τμήμα, με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση Administration de l'enregistrement et des domaines και Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου κατά Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Υπόθεση C-269/03)

(2003/C 200/29)

Με απόφαση της 18ης Ιουνίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιουνίου 2003, το Cour d'appel του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, έβδομο πολιτικό τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Administration de l'enregistrement et des domaines και Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος: